

quants temes de conversa

mú-
si-
ca

dis-
cos

can-
çons

ràdio
i tv

ALICIA DE LARROCHA. — I continuant amb els èxits, ens ha alegrat molt de saber que la llarga «gira» efectuada per la nostra gran pianista Alicia de Larrocha per diferents ciutats de tots dos continents americans, Nord i Sud, ha estat una nova demostració de la seva categoria d'autèntica primera figura de classe internacional. I el que val molt la pena de fer constar és que

EL CANT DELS OCELLS I JOAN BAEZ. — Si hom hi pensa una mica, no és cap sorpresa que l'últim disc de la Joan Baez es tituli «Noël» i que estigui tot ell dedicat a nades dels més diferents països i estils; ben mirat, i sense oblidar el gran èxit comercial que sempre tenen els discos amb repertori nadalenc, un recital d'aquest tipus lliga perfectament amb la seva manera d'ésser. Ara, allò que si és una sorpresa —i una sorpresa molt agradable— és veure com, al costat de tants títols conegudíssims, ella hi afegeix el nostre «Cant dels ocells», del qual la bossa del disc en diu que és una «cançó popular catalana dedicada a Pau Casals». Des de fa uns anys, els nous i poderosos mitjans de difusió estan universalitzant algunes nades típiques de determinats països, i nosaltres podem sentir-nos orgullosos en comprovar com quatre de les nostres més estimades melodies («El desembre congelat», «Fum, fum, fum!», «El Noi de la Mare» i «El cant dels ocells») ja han entrat a formar part d'aquesta imaginària antologia internacional; aquesta nova versió de la Baez ve a sumar-se a les moltes que, amb accents i llengües ben diverses, ja en coneixiem.

CANÇONS I DANSES DE MOMPOU. — No hi ha dubte que Frederic Mompou és un dels compositors més importants de la moderna música catalana; no hi ha dubte, tampoc, que la seva col·lecció de «Cançons i Danses» per a piano és una de les seves millors i més representatives obres; i, finalment, tampoc no hi ha dubte que Rosà Sabater és una de les nostres pianistes actuals que millor pot interpretar-les. No cal dir, doncs, com aquest disc (Edigsa: «Antologia Històrica de la Música Catalana», ahmc 10-31, 10-33, Stereo)

és imprescindible en tota discoteca del nostre país i com pot convertir-se en un exemplar ambaixador de la nostra música. Prefereixo no entrar en detalls crítics, totalment innecessaris, i assenyalar, només, que és la primera vegada que es grava la versió integral de les dotze «Cançons i Danses», que el mateix autor va supervisar-ne la gravació (efectuada amb el nou Stenway del Palau de la Música Catalana), i que acompanya el disc un intel·ligent i complet comentari de Manuel Valls.

ARA QUE TINC VINT ANYS. — Encara que ja comença a fer dies que Joan Manuel Serrat va llançar aquesta seva cançó, la seva sincera crida no ha perdut força i continua rebent —sempre que es canta— entusiastes mostres d'adhesió. Amb ella, Joan Manuel Serrat diu:

«Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang.

Ara que em sento capaç
de cantar si un altre canta.
Avui que encara tinc veu
i encara puc creure en Déu...
Vull cantar les pedres, la terra,
[l'aigua
el blat i el camí, que vaig trepitjant.
A la nit, al cel, a aquest mar tan
[nostre,
i al vent que al matí ve a besar-me
[el rostre.

Vull alçar la veu, per una tem-
[pestat.
Per un raig de sol,
o pel rossinyol que ha de tancar el
[vespre.

Ara que tinc vint anys,
ara que encara tinc força,
que no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang.

Ara que tinc vint anys,
ara que el cor m'abla,
per un moment d'estimar,
o en veure un infant plorar...

Vull cantar l'amor. El primer. El
[darrer.
El que et fa patir. El que vius un dia.
Vull plorar amb aquells que es tro-
[ben tot sols.
Sense cap amor van passant pel
[món.

Vull alçar la veu, per cantar als
[homes
que han nascut dempeus,
que viuen dempeus,
i que dempeus moren.

Vull i vull i vull cantar.
Ara que encara tinc veu.
Qui sap si podré demà.
Però avui només tinc vint anys.
Avui encara tinc força,
i no tinc l'ànima morta,
i em sento bullir la sang...

SISTER ROSETT a THARPE. — Dos dels més típics exemples del cançoner popular dels negres nord-americans són, sense dubtes de cap mena, les dues principals branques del seu repertori religiós: els «Negro Spirituals» i els «Gospel Songs». I no fa gaires dies, al Palau de la Música, vam poder viure uns instants d'intensíssima emoció i de sincera joia en sentir-ne una llarga selecció dels llavis de Sister Rosetta Tharpe, indiscutible primeríssima figura del gènere.

EN REBEM LA GLÒRIA DE RETOP. — Retallem la informació d'un diari de París. D'un dels diaris més importants de París, que l'«Illustra», a més, amb una fotografia: «El Festival internacional de Televisió que s'ha celebrat al Caire —i en el qual participaven 49 «xarxes» televisives en representació de 36 països— haurà valgut al coreògraf Joan Corelli —després del premi Itàlia, obtingut per a França l'any passat— la tercera recompensa guanyada en tres anys: la «Galera del Sol» d'argent. La República democràtica alemanya hi presentava, en efecte, el «Romeo i Julieta» que Joan Corelli realitzà el juny passat al Berlín oriental, i per al qual tingué com a intèrprets principals dos ballarins «estrelles» del teatre Kirov de Moscou: Ramona Gierth i Stevan Lux. La Televisió francesa (O.R.T.F.), la Televisió anglesa de la B.B.C. i la Televisió soviètica havien presentat obres importants al mateix concurs.» No caldrà que us recordem que Joan Corelli és el nostre Joan Parés, fill de Gràcia i, probablement, el primer tele-coreògraf mundial d'avui.

A la foto que li hem reclamat, el podedeu veure, alcant els braços, mentre dirigeix els ballarins russos. Al costat d'ell, agenollat, també, el cameraman Gunther Marczykowski. L'escena passa als estudis de Babelsberg, a l'Alemanya oriental.

ELS NINOTS DE HERTA FRANKEL. — La senyora Herta Frankel disposa d'una colla de ninots més aviat «poca-soltes» i que es belluguen amb una certa dificultat, però que un costum inveterat de no dir les coses pel seu nom fa que siguin qualificats d'una manera molt diferent que la que els escauria. Els ninots de Herta Frankel són rudimentaris i curts de gambals. Tiren a lletjos. I, si no fos perquè al mateix programa on surten hi ha coses encara pitjors, diríem que són de les que fan més nosa a la pantalla, cada diumenge a la tarda. La senyora Herta Frankel, que ja deu tenir prou «quartets», hauria de ficar els seus ninots a la cambra dels mals endreços i no treure'ls d'aquella cambra fins la vigília de Sant Joan. Aquell dia podria donar-los als vaillets que demanen «llenya» per a la foguera. L'endemà ens semblaria a tots que ens hem tret un pes del damunt. Fins i tot li ho semblaria a la senyora Herta Frankel.

el públic americà i la crítica més severa no solament celebren Alicia de Larrocha com a ambaixadora d'un repertori típicament racial, sinó que, des de fa un temps, també veuen en ella una intèrpret ideal de la gran literatura pianística de tots els temps i de tots els països.

JOAN LAMOTE DE GRIGNON. — La conferència d'avui dels «Divendres de l'Orfeó Català», anirà a càrrec de Sebastià Benet —crític musical de «Serra d'Or»— i versarà sobre el mestre Lamote, el nom del qual no solament s'ha de lligar amb el de la «Banda Municipal» sinó, també, amb el de tota la història del simfonisme a casa nostra. I si, sense excepció, cada setmana recordo la conferència d'aquest cicle dedicat a recordar tota una sèrie de grans personalitats lligades amb l'Orfeó, és perquè crec que aquesta revisió constitueix un interessantíssim curs d'història musical catalana.

NADAL. — A mig desembre, tot respira ja un aire típicament nadalenc; i si mirem els anuncis dels concerts pròxims en tindrem total confirmació: diumenge pròxim, al Palau, la XV versió de «Les nades en el món» (al matí) i el ja tradicional concert de la Coral Sant Jordi i de L'Esquix (a la tarda); i a Pompeia, també a la tarda, «El pessebre en la canço popular». I el dia de Sant Esteve, també dues sessions en el Palau: una matinal, amb uns cinc-cents petits cantaires de L'Esquellerinc L'Esquix i El Violet, i, a la tarda, el típic i esperat concert de l'Orfeó Català, que, com cada any, tornarà a cantar el dia primer de gener.